

Forfatter: Andersen, Hans Christian

Titel: BREV TIL: Ørsted, Hans Christian FRA: Andersen, Hans Christian (1836-09-15)

Citation: Andersen, Hans Christian: "BREV TIL: Ørsted, Hans Christian FRA: Andersen, Hans Christian (1836-09-15)", i *Breve fra og til Hans Christian Ørsted*, Th. Linds, s. 476. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002053861-X00-shoot-L002053861X000128.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til Hans Christian Ørsted

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Til H. C. Ørsted.

Kjøbenhavn den 15de September 1836.

Kjære Hr. Etatsraad!

Fra det første Øieblik jeg selv begyndte at virke fremad, har just De, med faderligt Sind, rakt mig Haanden, hjulpet og opmuntret mig, det giver mig Mod til at bede Dem om endnu Mere, De som vistnok af Enkelte mener mig det allerbedst. Min hele Stræben gaaer ud paaat blive endnu mere udviklet, endnu mere fuldendt, og som sand Digter vorde en Ære for mit Fædreland og mine Venner. Ved Guds Hjælp er det endnu bestandigt gaaet fremad; men Meget er der endnu at gjøre, Meget der maa vindes. Jeg seer et Middel, og det er om dette, jeg vil tale med Dem, ret af Hjertet tale med Dem; at det skeer skriftligt, kommer af, at jeg maaskee Ansigt til Ansigt vilde føle mig forlegen og da ikke ret fremsætte mine Grunde og Forhaabninger.

De og Enhver ville erkjende hvilken stor, gavnlig Indflydelse min Reise i Udlandet har havt paa mig. De erindrer, at da jeg dengang søgte om Understøttelse, maatte jeg skaffe en Slags Attester for, at jeg var Digter; ved disse og et Par Venners Indflydelse var det vistnok, at jeg fik en Sum, stor vel for den, som modtager, men liden, med Hensyn til hvad der ellers bliver givet. Rimeligviis ventede man ikke Meget af mig. Den Pengesum, jeg selv kunde lægge til, var ikke stor; jeg gjorde endogsaa et lille Laan for at uddrage min Reise-Tid deslænger.s. 477Imidlertid maatte jeg dog vende hjemad, og det netop da jeg havde bedst Nytte af Reisen; men Midlerne vare tilende.

Den almindelige Dom, troer jeg at turde sige, er den, at jeg, saameget som de Bedste i mit Fag, har viist et heldigt Resultat af Reisen. Alle mine senere Arbeider: Improvisatoren, O, T ogBørne-Eventyr vise, hvor gavnlig den har været, hvormeget jeg har vundet. Den har været mig en høiere Opdragelses Skole. Havde jeg tidligere sagt: lad mig komme ud i Verden, og man skal see, jeg ret skal høste Nytte heraf! da havde man vistnok smilet og neppe fæstet Tro til mine Ord. Nu har dog Tiden viist Sandheden heraf.

Naar en Kunstner, det være sig i hvilketsomhelst Fag, stræber at levere noget Fuldendt, men for at kunne det kun behøver en Understøttelse, da er denne sjeldent bleven nægtet ham; fyldestgjør nu Udfaldet af hans Bestræbelse, vil det Offentlige neppe nægte ham Hjælp, naar han anden Gang søger om at sættes istand til at levere noget endnu mere Fuldendt. Mon det samme Tilfælde ikke kunde overføres paa mig? Hvad der i min tidlige Barndom er forsømt ved min Opdragelse, kan erstattes ved en sildigere stærk Indvirkning. Min bedste Skole er Livet, jo mere jeg kan tumle mig der, desto modnere bliver min Aand, desto kraftigere min Virken. Desværre er jeg født i et lille Land, hvor jeg, selv om mine bedste Arbeider blive læste af det større Publikum, neppe erhverver mere end til at kunne leve, derimod umuligt kan see mig istand til at forskaffe mig, hvad som meest vil virke til min høiere Udvikling: endnu en kort Tid at kunne reise. Men Danmark er derfor det Land, som, meerend noget andet, hjælper den trængende Kunstner. Denne Hjælp maa jeg søge, med hele min Sjæl griber jeg derefter! Min Reise blev sidst afbrudt, just som jeg bedst begyndte at høste Frugt af den, blev afbrudt, fordi Midlerne, mans. 478havde givet mig, rimeligviis i Forvished om et tomt Udbytte, ikke vare længer tilstrækkelige. Nu har jeg viist mig him Understøttelse værdig, mon da ikke Reisen kunde fornyes, mon der ikke endnu kunde skjænkes mig et aandeligt Skoleaar, jeg tørda, vil Gud forunde mig Kraft, love et større, et herligere Resultat end af den første Prøve. Man vil svare mig, det er kun to Aar siden, jeg var ude, det er for tidligt at tænke paa at reise igjen, bliv endnu nogle Aar! menom nogle Aar er jeg et andet Menneske! Nu har jeg Ungdommelighed, nu kan jeg modtage Indtryk og gjengive dem! Nu vil jeg have det bedste og høieste Gavn af at reise, kun et Aar, et eneste Aar! Jeg tør troe, at blev dette gjort ret indlysende for Dem, som afgjøre, hvo der skal reise, da vilde mit Ønske vistnok blive opfyldt.

Øieblikket til at forebringe Sligt, synes ogsaa nu at være mig meest gunstigt. Mængdens gode Stemning er for mig; til Nytaar udkommer alt andet Oplag af Improvisatoren, dette saa vel optagne Resultat af min forrige Reise. Nu maatte Lykketraaden gribes, nu føler jeg Kraft og Mod til at vise mig den værdig! Jeg behøver ikke saa meget! nu har jeg ogsaa lært at reise. At gaae den almindelige Vei, søge hos Fondet ad usus publicos, hjælper ikke, min Ansøgning, vilde efter den almindelige Talemaade, han har jo reist, henlægges. Kongen selv maa have Interesse for mig. Kunde jeg for ham udtale mig, som jeg her kan far Dem, kjendte han, som De, hvad der er rigtigt heri, han vilde give mig sit Ja; men han kan ikke dette, ikke kjende Rimeligheden i mit Ønske, det jeg aldrig vil have Mod til at udtale saa tydeligt for ham. En Mand, som Kongen havde Tillid til, en Mand, hvis æsthetiske Anskuelser blive vurderede, en Mand, som tillige tog varmt Deel i min Skjæbne, maatte sige Kongen, hvad jeg omtrent i dette Brev har sagt Dem. Jeg veed kun een eneste saadan Mand,s. 479og det er Dem! De er den Eneste, som kan gjøre det, og jeg troer ogsaa, De — vil! Jeg skjælver, idet jeg i Tanken seer dem læse disse Ord; thi jeg føler, hvormeget det er jeg beder Dem om! Dog blive vred paa mig, fordi jeg har den største Tillid til Dem, forbi jeg lægger en Deel af mit Livs Lykke i Deres Haand, det kan De ikke, det vil De ikke. Med Guds Hjælp, skaljeg skaffe Dem Glæde, for hvad De gjør for mig! Det er ikke et broget Reiseliv, som drager mig affted, det er reen Stræben efter Udvikling og Modenhed, og den kan jeg kun erholde i Verden mellemMenneskene. Deres Forstand og Hjerte ville være for mig, det er disse, der give mig Mod til dette — maaskee noget dristige Skridt.

Deres sønligt hengivne
H. C. Andersen.

Andersen, Hans Christian, *Breve fra og til Hans Christian Ørsted*,

E. S.

Send mig i denne Uge et Par venlige Ord, uden disse vil det være mig en ængstelig Sjælekamp første Gang igjen at komme til dem, efter saaledes som her at have udtalt mig.